

Tisztelt Képviselő-testület!

Utolsó tanácsnoki beszámolómban egy igazi sikertörténetről szél, egy kisfiú történetéről, akinek a szülei a lehetetlent is megpróbálva segítséget kértek az ország lakosságától. Ez a megmozdulás valóban a civilek, - politikától, egyéni érdekektől mentes civilek - jótékony hatású összefogásáról szél.

Ez az eseménysorozat jó példája annak, hogyha valóban egy jó cél érdekében, jószándékkal fognak össze civilek, nem pedig politikai vagy önös érdekektől vezérelve, nyíltan vagy burkoltan, másik oldalon álló egyének lejáratásába csomagolt, bicskanyitogató stílusban előadott hóbörgések sortűzével támadva, akkor szinte a lehetetlen is megvalósulhat.

Ez történt ennek a kisfiúnak az esetében, hiszen senki sem gondolta azt, hogy ilyen rövid idő alatt idegen emberek összeadjanak közel 1,5 milliárd forintot. Pedig ez megtörtént az elmúlt hetekben.

Elképzelhető, hogy mit éltek át a szülők a gyűjtés ideje alatt és az is elképzelhető, hogy mit éreztek akkor, amikor megcsörrent a telefon és az hangzott el benne, hogy néhány perccel ezelőtt egy a nevét elhallgató adományozó a hiányzó közel fél milliárd forintot egy összegben átutalta a kisfiú számlájára, így összegyűlt a teljes összeg a kezeléshez.

A 2020-as évek elején született kisgyerek egy vidéki nagyvárosban nevelkedik.

Tavaly vették észre a szülők, hogy súlyos betegségben szenved a gyerek. Olyan betegséget találtak nála, amely során néhány éven belül kerekesszékre kerülhet a kisfiú. A szülők elszörnyedtek, amikor megtudták a drámai hírt. Két választásuk volt. Vagy előteremtenek közel másfél milliárd forintot a gyógykezelésre vagy végignézik, ahogy gyermekük állapota egyre rosszabbra fordul. Orvostól orvosig jártak, hogy mit tehetnek. Majd kiderült, van remény, van egy kezelés, amelyet, ha időben elkezdenek alkalmazni, megállítja ezt a szörnyű kort. De erre csak Amerikában kerülhet sor és emberi léptékkal felfoghatatlan összegbe kerül.

Amikor azonban **felcsillant a remény a gyógymódra**, akkor minden erejükkel belekapaszkodtak, még ha olyan hatalmas összeget is kell hozzá összegyűjteni, ami egy hétköznapi embernek a képzeletét is meghaladja.

A szülők nem tehettek mást, mint bíztak a közösség erejében. A médiához és a közösségi oldalakhoz fordultak segítségért és elkezdődött egy igazán lehetetlen küldetésnek mondható folyamat.

Közel 1,5 év alatt, rengeteg erőfeszítéssel, számtalan új és újabb lehetőségek kiaknázásával, üzletemberek, vállalkozók, kisnyugdíjasok, sportolók, motorosok, segítségével, apránként gyűlt a szükséges összeg.

Többször találkoztam személyesen is a szülőkkel, akiken látszott, hogy bár soha nem adták fel a küzdelmet, de néha elhagyta őket a remény. De szerencsére ezekben az időszakokban mindig jött egy- egy telefonhívás, néhány biztató szó, egy újabb csatorna, ahol megint elindultak az adományok.

Majd egy este megjött az a bizonyos hívás, amit csak remélni mertek. Egy önzetlen segítő egy összegben elutalta a hiányzó, több mint 400 millió forintot. És akkor ott kiderült, hogy igenis vannak csodák!

Bízom benne, hogy e sorok olvasása után mindenki egyetért azzal, amit a beszámolómban elején leírtam, hogy erről kellene, hogy szóljon a sokszor emlegetett civil összefogás. Ügyek előremozdításáról, segítségről és közös sikerekről. Nem pártoskodásról, nyílt vagy burkolt pártpolitikáról civil köntösbe bújtatva.

Nem támadva - a másik felet ócsárolva-, hanem kérve, - a másik félnek a tiszteletet megadva, tisztességes kommunikációval. Így valóban lehet sikereket elérni. Mert ne csodálkozzon rajta senki, hogyha a kezdő lépésnél sáros bakancssal berúgva az ajtót, pökhendi módon, egy kimosakodott, valamikori strici stílusában kezdődik a kommunikáció, akkor lesz, aki felveszi a kesztyűt és pofán veri a kezdeményező felet.

És végszóként sok sikert kívánok a következő társadalmi felelősségvállalással foglalkozó tanácsnoknak az előtte álló küzdelmes évekhez.

Budapest, 2024. szeptember 10.

Rádi Károly

tanácsnok